

ſom den dengang var her i Tthinget, aldeles urigtig. Naar jeg dengang talte for, at denne Sag ſkulde undergives den lovgivende Magts Behandling, var det netop, fordi jeg troede, at der ad den Vej var Sandsynlighed for, at det Maal vilde naas, ſom det ærede Medlem førte Ordet for, medens det ganſke viſt ikke vilde kunne naas, naar det alene laa i den daværende Miniſters Hænder.

Miniſteren for Kirke- og Underviſningsvæſenet: Jeg vilde ganſke ſikkert meget onſke, at jeg kunde udtale mig paa en fuldkommen tilfredsſtillende Maade ikke overfor den ærede ſidſte Taler, men overfor den ærede næſtſidſte Taler (Kofod), hvis Foredrag nærmest har givet mig Anledning til at tage Ordet, ſaa at det da kunde komme til at ſtaa klart, hvorledes og hvorvidt jeg ſamſtemmer med det, ſom han fremſtillede ſom ſit Maal. Om jeg ikke erindrer fejl, udtrykte det ærede Medlem ſig netop ſaaledes, om jeg ikke betragter den Ordning, ſom nu tilſigtes med Henſyn til Oldnordiff, ſom et Skridt henimod det Maal, ſom han og hans Meningsfæller have ſtillet ſig, og ſom jeg ikke behøver nærmere at betegne. Nu kommer det jo an paa, hvorledes man opfatter dette, om jeg betragter det ſom et Skridt henimod dette Maal. Hvis man opfatter det ſaaledes, om det ſtaaer klart for mig, at det Maal, ſom han tilſtræber, nødvendigviſ maa naas, for at en høiere Skoledannelse kan ſaa ſin fulde Udvikling og Betydning, da vilde vi neppe blive enige, thi dette maa naturligviſ for ham ſtaa meget ſtærkere og ſikkrere, end det kan ſtaa for mig. Jeg har imidlertid heller ikke opfattet hans Udtalelſe, ſom om han mente, at dette ſkulde være min Tanke. Er derimod Meningen den, hvorvidt det Skridt, ſom jeg ved denne Lov har ſøgt at gennemføre, efter min Anſkuelse maa betragtes ſom et Skridt, et egnet Skridt, og jeg vil tilføie: det eneſte egnede Skridt til dette Maal, ſaa ſvarer jeg Ja, og jeg tror ogſaa, at man vil erkjende, at det er det eneſte Svar, ſom man vil kunne vente fra mig i ſaa Henſeende. Jeg betragter det ſom en ſtor Feil, hvis man mener at kunne naa dette Maal gennem Forhandlinger eller ved Taler

mer eller mindre varmtfølende eller høitlydende i denne Sal eller andetſleds, thi der er ſaa meget, ſom man ikke kan komme til virkelig at prøve undtagen netop i Skolen. Man maa ikke tro, at man kan ſpringe ind i en ſaadan Prøve, ſaaledes at man ſtrar omdanner, være ſig enkelte eller alle Skoler, til dette Maal. Man maa prøve, hvorvidt dette Sprog kan spille nogen betydelig Rolle og maaffe den Rolle for vor høiere Dannelse, ſom det ærede Medlem mener, og denne Prøve kan kun ſke, efterhaanden ſom man i Skolerne tilvender ſig den fornødne Kundſkab dertil; thi baade hos dem, ſom ſkulle lære, og hos dem, ſom ſkulle bringe Underviſningen, maa der forſt komme det rette Blik for Sagen, ſom nødvendigviſ maa til, hvis den endelige Gjennemførelſe deraf i ſidſte Inſtants ſkal gaa for ſig. Jeg mener altsaa, at det, der her foreligger, er et Skridt dertil, — om man vil kalde det et kort eller et lille Skridt, ſkal jeg ikke udtale mig om, men jeg tror, at det er et ſikkert Skridt og et Skridt, hvorved man virkelig kommer til at opnaa Noget, og hvorved man, hvis det viſer ſig, at Sagen kan føres videre i den Retning, ſom her er paataent, med ganſke anderledes Sikkerhed vil naa dette Reſultat, end naar man bilder ſig ind at kunne ſpringe dette Skridt over; det er derfor efter min Mening ikke blot et egnet Skridt, men et nødvendigt Skridt, hvis man vil naa dette Maal. Dette er altsaa det Svar, ſom jeg maa give den ærede Foreſpørger paa hans Henvendelſe til mig. — Maaffe maa jeg, da jeg nu har reift mig, give en Afſkedshilsen med til den anden ærede Taler (Høgſbro). Jeg vil ikke ſige, at det kan være med Tak for hans Foredrag, hverken de ſidſte eller de flere andre af ſammie Art, men det forekommer mig dog, at der kunde være en Slags Anledning for mig til endnu for ſidſte Gang at udtale nogle Bemærkninger med Henſyn til den Maade, hvorpaa hans Oppoſition er fremtraadt, og ſom nu har gjentaget ſig ſaa ofte i denne Samling, at den er bleven mig beſjendt og tilvant. Det ærede Medlem ſyntes juſt ikke at tale om den foreliggende Dagsorden; han tog det hele Forſlag med alle dets Beſtemmelſer frem for ſit ſkarpe Blik og ſin